

Staten, naar Forholdet er det, at den tjener paa Retsplejen gennem sine Retsafgifter — de er jo saa store, at de ikke blot kan afholde samtlige Udgifter ved Retsplejen, men ogsaa giver Staten et klækkeligt Overskud —, ved at henvise til økonomiske Grunde kan fri sig for at yde de Folk, der bliver uejliget op i en Ret, et i hvert Fald nogenlunde anstændigt Vederlag.

Til sidst vil jeg gerne sige, at jeg naturligvis anerkender det Forslag, som den højtærede Justitsminister har stillet i Lovforslagets § 9, og som gaar ud paa, at offentlig Gengivelse af, hvad der i Straffesager forhandles i offentlige Retsmøder udenfor Domsforhandlingen, kan Retten undtagelsesvis ved Kendelse helt eller delvis forbyde, enten naar der derved vil tilføjes Sigtede uforholdsmæssig Lidelse eller en Person, som ikke er sigtet under Sagen, ufornoden Krænkelser. Men jeg indser ikke, hvorfor man skal blive staaende ved i saadanne særlige Undtagelsestilfælde at forbyde Pressen at referere. Jeg synes, det vilde være mere rationelt at sige: saa lukker vi simpelt hen Dørene i disse Tilfælde; Retten maa saa naturligvis tage Ansvaret og sørge for, at Dørene ikke bliver lukket uden tilstrækkelig Grund. Saaledes vilde vi faa en ren og klar Regel om, at naar Dørene var aabne, kunde Pressen referere saa meget, den havde Lyst til, naturligvis i Overensstemmelse med Sandheden. Den gamle, middelalderlige Stillen i Gabestokken, som i mange Tilfælde var en meget virksom Straf, har man med Rette forladt, men vi har en moderne Form for Stillen i Gabestokken, som i Virkning ingenlunde staar tilbage for den gamle middelalderlige Form, ja, som kan ramme den paagældende Person meget stærkere, end man kunde ved den bogstavelige Stillen i Gabestokken. Det er det Forhold — det blev jo ogsaa kritiseret skarpt, forrige Gang vi drøftede denne Sag —, at en Person, hvis Skyld aldeles ikke er godtgjort endnu, i en Del af Pressen mere eller mindre bliver behandlet som overbevist Forbryder og bliver afbildet, refereret og skandaliseret paa en ganske uforsvarlig Maade. Det forekommer mig, at vi maa bort fra denne uhyggelige moderne Form for Gabestok, og dette vil mest rationelt ske ved, at man giver Retten Lejlighed til i Undtagelsestilfælde, hvor ingen berettiget Interesse kræver, at Offentligheden kommer ind, at lukke Dørene.

Jeg kan i det hele og store tilsige Justitsministeren en velvillig Behandling af det foreliggende Lovforslag fra vor Side.

Jeg haaber, at Forhandlingerne snart maa resultere i en fornøden Ændring af Retsplejeloven paa forskellige Punkter og ogsaa, som andre Talere har udtalt Ønske om, i et Optryk af Retsplejeloven, saa det omsider en Gang kan blive muligt baade for Jurister og for Ikke-Jurister at finde ud af, hvad der paa dette Omraade er gældende Lov i Landet.

Niels Petersen: Jeg vil begynde med at udtale min Tilfredshed med, at den højtærede Justitsminister nu er kommet til Erkendelse af, at det vil være rigtigt at nedlægge Søndre Landsret; ligeledes vil jeg gerne udtrykke min Tilfredshed med, at han har givet denne Erkendelse et saa kategorisk Udtryk, som Tilfældet er gennem det foreliggende Lovforslag. Under tidligere Forhandlinger i dette høje Ting har jeg atter og atter gjort den Anskuelse gældende, at det vilde være urimeligt at opretholde Søndre Landsret længere, end Overgangsperioden kunde skønnes at give fyldestgørende Grund til. Ogsaa paa dette Omraade bør den gamle Grænsé, Kongeaa-Grænsen, fjernes og udslettes snarest muligt.

Det glæder mig selvfølgelig, at den højtærede Justitsminister nu fuldt ud gennem sine Udtalelser og gennem de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, har tiltraadt denne Betragtningssmaade, en Betragtningssmaade, som jo ogsaa er tiltraadt her i Dag af Venstres ærede Ordfører, men der er et Punkt, som jeg her gerne vil fremhæve, hvor den højtærede Justitsminister gaar videre, end jeg har ment at kunne gøre under de foregaaende Forhandlinger om denne Sag i dette høje Ting. Hvornaar Tidspunktet for Nedlæggelsen af Søndre Landsret vilde indtræde, ja, det turde jeg ikke udtale nogen bestemt Mening om. Jeg fremhævede Gang paa Gang, at her maatte man se paa Forholdene, saaledes som de var. Det, det gjaldt om, var, at Søndre Landsret ikke kom ind i Retsplejeloven som en permanent Institution, at det ikke blev fastslaaet, at der skulde være disse 3 Landsretter: Østre Landsret, Vestre Landsret og Søndre Landsret. Det, det gjaldt om at fastslaa, var, at Søndre Landsret under alle Omstændigheder skulde og maatte betragtes som en midlertidig Institution, hvis Tilværelses Berettigelse ophørte, saa snart de med Overgangstiden forbundne Vanskeligheder var fjernet eller ophørt. Nu mener den højtærede Justitsminister, at Forholdenes Udvikling har formet sig saaledes, at Nedlæggelsen af Søndre Lands-